

Dániel könyve – Százharmincnyolcadik rész

Dániel 11 feltárása: prófétai utazás a történelemben

Jeff Pippenger

2024-03-15

Dániel könyve tizenegyedik fejezetének negyvenedik verse Isten Igéjének egyik legmélyebb verse. Az abban megjelenített prófétai történelmek azok, amelyekben Ezékiel látomásának kerékben levő kerekei egybeilleszkednek. A millerita mozgalom végidejével 1798-ban, valamint a harmadik angyal mozgalmának végidejével 1989-ben Isten utolsó napokban élő népének belső és külső történelmei ábrázoltatnak. A versben benne foglaltatik a közelgő ítélet bejelentése, amely az első angyallal érkezett el 1798-ban, egészen a negyvenegyedik vers vasárnaptörvényéig. Ezért a vers Isten egyházának vizsgálati ítéletét ábrázolja, amely a halottakkal kezdődik, és a száznegyvennégyezer elpecsételéséig, valamint addig terjed, hogy Isten a laodiceai adventizmust kiköpi az Ő szájából.

A történet, amelyben a pápaság 1798-ban megkapta halálos sebét, egészen addig az időszakig, amíg a negyvenegyedik versben a halálos seb begyógyul, e vers történelmi szakaszában van ábrázolva. A negyvenegyedik verstől kezdődően az ott kezdődő, egyre fokozódó isteni végrehajtó ítéletek összefüggésrendszerében helyezkedik el a szöveg. Ebben a prófétai értelemben a negyvenedik vers Dániel könyve tizenegyedik fejezetének végét jelenti, míg a fejezet első és második verse a kezdetét. A tizenegyedik fejezet az antikrisztus lázadását mutatja be, a tizedik fejezet pedig a Hiddekel folyó látomásának kezdetét, a tizenkettedik fejezet pedig annak végét. A tizedik és a tizenkettedik fejezet az elsőt és az utolsót jelképezi, a tizenegyedik fejezet pedig a középen levő lázadást.

A tizedik és a tizenkettedik fejezet ugyanaz, mert — a tizenegyedik fejezettől eltérően — Dánielnek a látomással kapcsolatos tapasztalatát ábrázolják, míg a tizenegyedik fejezet maga a látomás. A tizedik fejezet a héber ábécé első betűje, a tizenegyedik fejezet a héber ábécé tizenharmadik, lázadó betűje, a tizenkettedik fejezet pedig az ábécé utolsó betűje. A Hiddekel folyónál kapott látomás az „Igazság”.

A tizenegyedik fejezetben a kezdet szemlélteti a véget, mert Krisztus soha nem változik. A negyvenedik versben ábrázolt végső történelem a fenevad képmásának próbaideje. Ez a próbaidő a fenevad bélyegével zárul, amelyet a negyvenegyedik vers ábrázol. Az első és második versnek ezért a száznegyvennégyezer elpecsételésének idejével kell foglalkoznia, mert ez az időszak egyben a fenevad képmása kialakulásának időszaka is.

„Az Úr világosan megmutatta nekem, hogy a fenevad képe még a kegyelemidő lezárulása előtt fel fog állítani; mert ez lesz Isten népe számára a nagy próba, amely által örök sorsuk eldől....”

„Ez az a próba, amelyen Isten népének át kell mennie, mielőtt elpecsételtnék.” Manuscript Releases, 15. kötet, 15.

Az idő végének azonosítására mindig két határjel szolgál. Mózes reformmozgalmában ez Áron születése volt, amelyet három évvel később Mózes születése követett. A Babilonból való kijövetel és a templom újjáépítésének reformmozgalmában ez Dárius király volt, akit Kürosz király követett. Krisztus reformmozgalmában ez Keresztelő János születése volt, amelyet hat hónappal később Krisztus születése követett. A milleriták reformmozgalmában ez a pápai rendszer halála volt 1798-ban, amelyet a pápa halála követett 1799-ben. A harmadik angyal reformmozgalmában ez Reagan elnök és az első Bush elnök volt, akik mindketten 1989-et képviselték. Dániel könyve tizedik fejezetének első versében Kürosz királyt azonosítva találjuk.

Círusnak, Perzsia királyának harmadik esztendejében kijelentetett egy dolog Dánielnek, akit Baltazárnak neveztek; és a dolog igaz volt, de a megszabott idő hosszú: és megértette a dolgot, és értelme volt a látomás felől. Dániel 10:1.

A tizedik fejezet következő verseiben Dániel tapasztalatát látjuk bemutatva még az előtt, hogy Gábiel a tizenegyedik fejezetben átadná a prófétai történelem látomását. Círus jelöli a vég idejét, mert korábban Círus, Dárius unokaöccse, Dárius tábornoka volt, aki megölte Belsazárt, s ezzel jelezte a fogság hetven esztendejének végét, amely előképe volt a lelki Izráel ezerkétszázhatvan éves fogságának a lelki Babilonban 538-tól 1798-ig.

„Isten egyháza a földön e hosszú, szüntelen üldöztetés ideje alatt éppoly valóságosan fogságban volt, mint ahogyan Izrael fiai Babilonban fogságban voltak a száműzetés idején.”
Próféták és királyok, 714.

Az ezerkétszázhatvan esztendő 1798-ban bekövetkezett vége jelölte ki a vég idejét; ugyanígy a hetven esztendő vége is kijelölte annak a történetnek a „vég idejét”. Mind Dárius, mind Círus megjelenik Belsazar halálánál és Babilon országának végénél, mert Círus, mint Dárius hadvezére, aki véghezvitte a művet, Dáriust képviselte. Amikor idősebb George Busht 1989. január 20-án beiktatták, 1989 első tizenkilenc napjában Reagan volt az elnök.

A Hiddekelről szóló látomás a vég idején kezdődött, Círus harmadik esztendejében. Amikor Gábiel hozzákezd ahhoz, hogy feltárja Dániel előtt a tizenegyedik fejezet prófétai történelmét, először Dárius első esztendejére utal, hogy világosan megállapítsa: a prófétai történelem látomása, amelyet éppen Dánielnek készült bemutatni, a legutolsó vég idején, 1989-ben kezdődik, mert valamennyi próféta inkább az utolsó napokról szól, mint azokról a napokról, amelyekben éltek.

De megjelentem néked, ami fel van jegyezve az igazság írásában; és senki sincs, aki mellettem állana ezekben, csak Mihály, a ti fejedelmetek. És én is a méd Dárius első esztendejében mellé álltam, hogy megerősítsem és támogassam őt. Dániel 10:21; 11:1.

Dárius első esztendejében, amely az 1989-ben bekövetkező vég idejét jelképezi, Gábiel „előállt”, ezáltal azonosítva, hogy a „vég idején” egy angyal érkezik. 1798-ban az első angyal érkezett meg, és 1989-ben a harmadik angyal érkezett meg. Csak akkor, amikor a harmadik angyal üzenete 2001-ben felhatalmazást nyert, kezdődött meg a harmadik angyal pecsételése; ám a harmadik angyal 1989-ben való megérkezésének mozgalmát Gábielnek a vég idején való előállása ábrázolja. Gábiel meg fogja mutatni Dánielnek „azt, ami fel van jegyezve az igazság írásában”, és a Hiddekel látomása magán viseli az „Igazság” ismertetőjegyét, amelyet Gábiel most kész

előterjeszteni.

A tizedik fejezet tizennegyedik versében Gábiel már tudatta Dániellel, hogy amiről a Hiddekelről szóló látomásban szólt, az „ami Isten népével történik az utolsó napokban”.

Most azért jöttem, hogy megértesselek azzal, ami népedre a későbbi napokban következik; mert a látomás még sok napra szól. Dániel 10:14.

Dániel könyve tizennegyedik fejezetének második verse azt az ismeretet jelképezi, amely 1989-ben, a vég idején tárthat fel, és amely megmutatja, mi „történik” Isten népével „az utolsó napokban”.

És most megjelentem neked az igazságot. Íme, még három király támad Perzsiában; és a negyedik mindnyájuknál sokkal gazdagabb lesz; és ereje által, gazdagsága révén, mindent felindít Görögország birodalma ellen. Dániel 11:2.

Círus előképezi az 1989 óta számított második királyt. Ő a méd–perzsa birodalom királya, amely a bibliai prófécia utolsó napokbeli országát jelképezi, amely két szarvból áll, s amelyeket a médek és a perzsák képviselnek. A vég idején, 1989-ben, a két szarvú földi fenevad országának második királya után még három király következik (Clinton, Bush az utolsó, Obama), és aztán egy olyan király jön, aki mindnyájuknál sokkal gazdagabb. Az első Bush után következő három király az elnökségüket követően lett gazdag, mégpedig csak azért, mert elnökké lettek. Trump, a negyedik, aki náluk sokkal gazdagabb volt, és minden idők leggazdagabb elnöke volt, nem azért szerezte vagyonát, mert elnök volt, hanem elsősorban ingatlanbefektetési tevékenysége révén, jóval azelőtt, hogy elindult volna az elnökségért.

Korábban viszonylagos értelemben az amerikai történelem leggazdagabb elnöke az Egyesült Államok első elnöke volt. Donald Trump előtt George Washington volt az amerikai történelem leggazdagabb elnöke, és vagyonát — miként Donald Trump is — ingatlanbefektetések révén szerezte. Washington és Trump egyaránt nem hagyományos politikai háttérből érkezett az elnökségbe. Washington mindenekelőtt katonai vezető volt, mielőtt elnökké lett, Trump pedig üzletember és televíziós személyiség volt, aki Washingtonhoz hasonlóan semmiféle korábbi politikai tapasztalattal nem rendelkezett.

Mindkét elnök erőteljes személyiségéről és vezetési stílusáról volt ismert, jóllehet a jellemvonásokat meglehetősen eltérő módon nyilvánították meg. Washington a függetlenségi háború idején és a Köztársaság első éveiben tanúsított sztoikus, nyugodt és magabiztos vezetéséről, valamint egységet teremtő jelenlétéről volt ismert, míg Trump határozott vezetői és kormányzási megközelítéséről ismert. Washington és Trump egyaránt jelentős viták övezte alakok voltak, noha egészen eltérő okokból. Washington, bár széles körben tisztelték, saját korában is bírálatokkal szembesült különféle kérdések miatt, beleértve a rabszolgasággal kapcsolatos nézeteit is. Trump elnökségét számos ellentmondás kísérte, többek között a közösségi médiában közzétett „gonosz tweetjei”, Amerika-első politikai döntései és saját öntudata miatt.

A leggazdagabb és a hatodik elnöknek kellett felingerelnie a globalista sárkányhatalmakat. Amikor a tizennegyedik fejezet második versének történelmét ráhelyezzük az 1776, 1789 és 1798 időszakának történelmére, további információt találunk, amely a földi fenevad utolsó elnökére

vonatkozik, mert Jézus a kezdet által szemlélteti a véget. Az első két időszak, amelyet 1776 és 1789 jelképez, két tanút szolgáltat arra, hogy a végső elnök a nyolcadik elnök lesz, aki a hét közül való volt. Trump Reagan után a hatodik elnök volt, és mint a nyolcadik elnök, „a hét közül való” lesz. A végső és nyolcadik elnök akkor fog uralkodni, amikor az Egyesült Államok elkészíti a fenevad képét „a fenevad számára és annak mintájára”.

Az az elnök, aki akkor uralkodik, amikor az Egyesült Államok létrehozza a fenevad képét, szükségképpen a nyolcadik kell legyen, aki a hét közül való, amint erről Peyton Randolph és John Hancock tanúskodnak. A pápaság a nyolcadik fej, amely a hét közül való, és prófétai halálos sebet kapott. Ahhoz, hogy a pápaság képe legyen, a nyolcadik elnöknek, aki a hét közül való, szintén rendelkeznie kell azzal a prófétai azonosítással, hogy prófétailag „megsebesített” vagy „megöletett”.

A pápaság halálos sebet egy sárkányi hatalomtól (Franciaországtól) kapta, attól a sárkányi hatalomtól, amellyel a pápaság már attól az időtől fogva küzdött, amikor Pál azonosította, hogy a gonoszság titka (a bűn embere) már akkor munkálkodott. A pogányság sárkánya visszatartotta a pápaságot a trón elfoglalásától, amelyet az 538. évben foglalt el.

A pápaság kezdetétől egészen végső pusztulásáig a sárkányi hatalmakkal küzd. A pápaság képmása megköveteli, hogy a képmás is sárkányi hatalommal küzdjön. A Jelenések könyve tizenhetedik fejezetében a pápaság, amely a nyolcadik fej, s a hét fej közül való, végül tűzzel égettetik meg, és az ő testét a tíz király megeszi. Mindkét halálában (1798-ban és az utolsó napokban) a pápai fenevadat egy sárkányi hatalom öli meg. Ahhoz, hogy az Egyesült Államok a fenevad képmását létrehozza, a nyolcadik elnöknek is egy olyan sárkányi hatalom által kellene megöletnie, amellyel háborúban állt, és az 1989-ben bekövetkezett vég ideje utáni hatodik király az a király, aki felingerelte az összes sárkányi hatalmat.

Ronald Reagan hitehagyott protestáns volt, George Bush, az idősebb pedig klasszikus globalista. Egyik híressé vált kijelentése az volt, amikor 1988. augusztus 18-án hazudva ezt mondta: „És én vagyok az, aki nem fogja emelni az adókat. Az ellenfelem most azt mondja, hogy végső megoldásként, vagy harmadik megoldásként emelné őket. De amikor egy politikus így beszél, tudják, hogy az egy olyan megoldás, amelyhez bizony folyamodni fog. Az ellenfelem nem zárja ki az adóemelést. Én viszont igen. És a Kongresszus nyomást fog gyakorolni rám, hogy emeljem az adókat, én pedig nemet mondok. És nyomást gyakorolnak majd, én pedig nemet mondok, aztán ismét nyomást gyakorolnak, és én csak ennyit mondhatok nekik: figyeljék a számat: nem lesznek új adók.”

Azon a nyilvános hazugságon kívül, amely a sárkány hatalmának képviselőjére jellemző tulajdonság, legismertebb idézete az 1990. szeptember 11-én tartott együttes kongresszusi ülésen hangzott el, ahol ezt mondta: „Most egy új világ körvonalait láthatjuk kibontakozni. Egy világét, amelyben nagyon is valós lehetősége mutatkozik egy új világrendnek. Winston Churchill szavaival élve: egy olyan ‘világrendnek’, amelyben ‘az igazságosság és a tisztességes eljárás elvei ... megvédik a gyengét az erőssel szemben ...’ Egy világét, ahol az Egyesült Nemzetek Szervezete, megszabadulva a hidegháborús patthelyzettől, készen áll arra, hogy beteljesítse alapítói történelmi

látomását.” Az idősebb Bush globalista volt, még ha republikánusnak vallotta is magát.

Bill Clinton volt az első elnök, aki beiktatási ünnepségét a Lincoln-emlékműnél tartotta, ami azt jelenti, hogy hátat fordított Lincolnnak, és a Washington-emlékmű obeliszkje felé fordult, egy olyan obeliszk felé, amelynek belseje a szabadkőművesség jelképeivel van tele. Mind az obeliszk, mind a szabadkőművesség azon jelképei, amelyek felé fordult, miközben hamisan megesküdt a Constitution iránti hűségére, nemcsak azt jelképezték, hogy hátat fordított a Lincoln-emlékmű rabszolgaságellenes szimbólumának, hanem Clinton általa választott történelmi elhelyezkedése egybehangzik elfogadó beszédével is, amelyben dicsérrel illette azt a professzort, aki alatt a jezsuita egyetemen tanult, amelyet látogatott.

Az a professzor, Carroll Quigley írta a *Tragedy and Hope: A History of the World in Our Time* című könyvet, amely 1966-ban jelent meg, és amelyet helyesen és széles körben úgy értenek, mint „a globalista eszmék Bibliáját”. Miként a Korán az iszlám számára, és miként Albert Pike 1871-ben megjelent *Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite of Freemasonry* című művét a szabadkőművesség ezoterikus tanításainak legátfogóbb kifejtéseként tartják számon; vagy miként a *The Book of Mormon* az Utolsó Napok Szentjei számára, úgy Quigley könyve a globalista filozófia Bibliája. A legtöbben tudtak volna róla, ha Clinton a Korán Mohamedjét dicséri, vagy ha a *The Book of Mormon* Joseph Smithjét magasztalja, és némelyek azt is tudták volna, ki volt Albert Pike, ám kevesen tudták, hogy Clinton Quigley iránti dicséréte összhangban állt saját globalista programjával, valamint az Ábrahám Lincoln által képviselt elvek elutasításával.

A beszédben Clinton ezt mondta: „Tizenévesként hallottam John Kennedy állampolgári felelősségre szólító felhívását. Később pedig, a Georgetown Egyetem hallgatójaként, egy Carroll Quigley nevű professzor által hallottam e felhívás pontosítását, aki azt mondta nekünk, hogy Amerika a történelem legnagyobb nemzete, mert népünk mindig hitt két dologban: abban, hogy a holnap jobb lehet a mánál, és abban, hogy mindannyiunknak személyes erkölcsi felelőssége van azért, hogy ez valóra váljék.” Carroll Quigley elképzelése arról, miként lehet „Amerikát újra nagyvá tenni”, az volt, hogy az Egyesült Államok adja fel nemzeti szuverenitását az Egyesült Nemzetek javára. Clinton demokrata volt, globalista, a sárkány képviselője.

„Amilyen az apa, olyan a fia” — az utolsó George Bush globalista volt, miként az apja is, egy globalista, aki republikánusnak vallotta magát. Az alma nem esik messze a fájától. A Biblia felteszi a költői kérdést: „Vajon járhat-e együtt kettő, ha meg nem egyeztek?” Csupán nyomon kell követni azt a sok vállalkozást, amelyet az utolsó Bush Bill és Hillary Clintonnal együtt vitt véghez, hogy láthatóvá váljék, kikkel értett egyet az utolsó Bush.

Barack Hussein Obama nem sokkal azelőtt, hogy elnökké választották, egy kampánygyűlésen kijelentést tett az Egyesült Államok alapvető átalakításáról. 2008. október 30-án, a Missouri állambeli Columbiában Obama ezt mondta: „Öt napra vagyunk attól, hogy alapvetően átalakítsuk az Amerikai Egyesült Államokat.” Ez a kijelentés Obama tágabb „remény és változás” üzenetének része volt, amely 2008-as elnökválasztási kampányának központi témája volt, hangsúlyozva elkötelezettségét a jelentős politikai reformok és az ország számára kijelölt más irány mellett. Az az irány, amerre az országot fordította, a globalizmus sárkányi politikái felé vezetett: fehérellenes,

abortuszpárti, szénelapú üzemanyag-ellenes, Amerika-ellenes, globalizmust támogató, valamint a Sokszinűség, Egyenlőség és Befogadás, a Kritikai Fajelmélet hamis történelme, és így tovább. Obama nem pusztán közösségszervező volt; a sárkányi hatalom globalista programjának képviselője volt, és ma is az.

Trump azonban, a tipikus modern politikussal ellentétben, több ígéretét tartotta meg, mint az 1989-ben kezdődő időszak másik hét elnöke együttvéve. Elkötelezte magát amellett, hogy Amerikát ismét nagygyá teszi, és e törekvése közben felkavarta a fennálló globalista hatalmakat nemcsak az Egyesült Államokban, hanem az egész világon is.

Joe Bidennek semmiféle bizonyítéka nincs arra, hogy bármi más volna, mint egy újabb globalista.

A katolicizmus fenevada hosszan elnyúló háborút vívott a sárkányi hatalmakkal, és az az elnök, aki akkor uralkodik, amikor az Egyesült Államok a pápaság képmását megalkotja, prófétai szükségszerűségből a sárkányi hatalmakkal való küzdelemben lesz. Az élő elnökök közül Donald Trumpon kívül egyik sem viselne háborút a sárkányi hatalmakkal, mert a demokraták nyíltan globalisták (sárkányok), és George Bush, az utolsó, olyan volt, mint az apja is (névleg republikánus, valójában azonban globalista sárkány), mert Jézus mindig az utolsót az elsővel szemlélteti.

E tanulmányt a következő cikkben folytatjuk.

„Nagy válság vár Isten népére. Válság vár a világra. Minden korszakok legnagyobb horderejű küzdelme közvetlenül előttünk áll. Azok az események, amelyekről több mint negyven éven át a prófétai szó tekintélye alapján hirdettük, hogy küszöbön állnak, most szemünk előtt mennek végbe. A nemzet törvényhozói elé már odaterjesztették az Alkotmány olyan módosításának kérdését, amely korlátozná a lelkiismereti szabadságot. A vasárnapünneplés kikényszerítésének kérdése országos érdeklődés és jelentőség tárgyává lett. Jól tudjuk, mi lesz ennek a mozgalomnak az eredménye. De készen állunk-e a fejleményekre? Hűségesen teljesítettük-e azt a kötelességet, amelyet Isten ránk bízott: hogy figyelmeztessük a népet az előttük álló veszedelemre?”

„Sokan vannak, még azok között is, akik részt vesznek a vasárnap kikényszerítésére irányuló mozgalomban, akik vakok azokra a következményekre, amelyek e lépést követni fogják. Nem látják, hogy közvetlenül a vallásszabadság ellen sújtanak. Sokan vannak, akik soha nem értették meg a bibliai szombat igényét és azt a hamis alapot, amelyen a vasárnapi intézmény nyugszik. Minden vallási törvényhozást pártoló mozgalom valójában engedmény a pápaság felé, amely oly sok korszakon át rendületlenül harcolt a lelkiismereti szabadság ellen. A vasárnap megtartása mint úgynevezett keresztény intézmény, létét „a törvényszegés titkának” köszönheti; és annak kikényszerítése gyakorlatilag azon elvek elismerése lesz, amelyek a romanizmus legfőbb alapkövét képezik. Amikor nemzetünk oly módon veti el kormányzati alapelveit, hogy vasárnapotörvényt alkot, a protestantizmus e tett által kezét fog a pápasággal; ez nem lesz más, mint életet adni annak a zsarnokságnak, amely régóta mohón lesi az alkalmat, hogy ismét az aktív önkényuralomba törjön.”

„A Nemzeti Reformmozgalom, a vallási törvényhozás hatalmát gyakorolva, teljes kifejlődésekor ugyanazt az türelmetlenséget és elnyomást fogja tanúsítani, amely a múlt századokban uralkodott. Az emberi tanácsok akkor magukhoz ragadták az Istenség előjogait, és zsarnoki hatalmuk alatt összezúzták a lelkiismereti szabadságot; és bebörtönzés, száműzetés és halál következett mindazokra, akik szembeszálltak rendelkezéseikkel. Ha a pápaságot vagy annak elveit ismét törvény által emelik hatalomra, az üldözés tüzei újra fellobbannak azok ellen, akik nem áldozzák fel lelkiismeretüket és az igazságot a népszerű tévelygéseknek való engedelmességben. E gonosz közvetlenül a megvalósulás küszöbén áll.”

„Amikor Isten világosságot adott nekünk, amely feltárja előttünk a ránk leselkedő veszélyeket, miként állhatnánk meg tisztán az Ő színe előtt, ha elmulasztjuk minden tőlünk telhető erőfeszítést megtenni, hogy azt a nép elé tárjuk? Megelégedhetünk-e azzal, hogy figyelmeztetés nélkül hagyjuk őket szembenézni ezzel a sorsdöntő kérdéssel?” Testimonies, 5. kötet, 711, 712.